

stop, tror jeg, vi vilde gøre en Uret imod ham. Naar han har set, at Ministeren og Udvalget ere blevne enige, har han grundet Forventning om at kunne saa den Sum, der saaledes har været Enighed om, og i dette Tilfælde staa Udvalget og Ministeren adskillig bedre end i mange tidligere Tilfælde, hvor vi have givet Understøttelser til Forfattere paa denne Konto. Det, der har gjort Indtryk paa Udvalget, er, at Karl Larsen er anbefalet paa en ganske udmærket Maade og det af Folk fra meget forskellige Sider. Jeg skal nævne, at han har overordentlig varme anbefalinger fra saadanne Forfattere som Holger Drachmann, Ernst v. der Hede, Thor Lange og Professor S. Wimmer, og alle disse anbefalinger gaa ind paa, at han er en Forfatter, der paa en ganske særlig Maade er omhyggelig med Sproget i sine Arbejder. Jeg kunde godt læse flere af disse Vidnesbyrd op, men jeg vil ikke trætte det høje Ting dermed. De ere saa overordentlig gode og lægge særlig Vægt paa, at en Forfatter, der saaledes som Hr. Larsen vil holde Sproget i Ere og arbejde saa omhyggelig med sit Stof, ikke vil være i Stand til at producere saa overordentlig meget, medens hans Produktion derimod vil blive af stor Betydning for vort Sprogs Udvikling. Disse Grunde er det, der have bestemt Udvalget til at gaa ind paa denne Understøttelse. Jeg vil altsaa anbefale, at man følger Udvalgets Indstilling, og at man tager under Overvejelse, paa hvilken Maade man for Fremtiden skal forholde sig til disse literære Understøttelser, saa at der ikke bliver de idelige Misforstaaelser, som der hidtil har været, og saaledes, at det høje Ting kommer til at staa bedre end nu, hvor det saa ofte skal stemme over Personer, som en stor Del af Medlemmerne ikke kan være forpligtet til at have Kendskab til.

De Bemærkninger, som det ærede Medlem fra Næjens Berntsen fremsatte om Aftov og Lyngby Højskoler, skal jeg ikke komme nærmere ind paa. I Realiteten havde det ærede Medlem jo ikke noget at indvende imod, at disse Skoler fik det Beløb, her er Tale om, og med Hensyn til Formen indrømmede det ærede Medlem, at den Form, der i Aar fulgtes, var bedre end den, der fulgtes i Fjor, idet Ministeren nu ikke længere vil betragte sig som berettiget til at handle paa egen Haand, men søger den øvrige Lovgivningsmagts Bemyndigelse til at betragte de paagældende Stoler som Dobbeltstoler, og naar vi komme ind paa denne Praksis, at samtlige Lovgivningsfaktorer skulle være enige, for at det kan ske,

saa finder jeg ikke, at der er nogen egentlig Betænkelighed derved; thi i saa Tilfælde er Vilkaarligheden jo udelukket fra Ministerens Side. Hvad enten Fortolkningen — det vil naturligvis altid blive et Fortolknings-Spørgsmaal — er noget mere eller noget mindre i Overensstemmelse med Loven af 1892, bliver det ikke betænkeligt. Stemmer den med Loven, er det jo godt, at alle Lovgivningsfaktorer desuden have godkendt det. Men skulde der være Tvivl i et eller andet Tilfælde, er denne Tvivl i Virkeligheden hævet, naar samtlige Lovgivningsfaktorer have forandret Bestemmelserne. Det bliver da, om man vil, en ny Lov, der paa dette Punkt har ændret den gamle. Men det forekommer mig, at vi ere komne ud over det, der i Fjor var Bænkstøtigheden, nemlig den ministerielle Vilkaarlighed, naar det saaledes for Fremtiden bliver Genstand for Lovgivning paa Finansloven, og alle Lovgivningsfaktorer kunne komme til at gøre deres Anskuelse gældende. Der er et Par andre Spørgsmaal, der ere fremdragne af forskellige Medlemmer, deriblandt af den næstsidste ærede Taler, det ærede Medlem fra Bornholm (Blem), saaledes Spørgsmaalet om Medhjælpssummen til det kongelige Bibliotek og Spørgsmaalet om Opfyndsmænd ved Hammershus Ruiner. Begge disse Spørgsmaal skulle naturligvis efter den Anledning, der nu er givet, blive nærmere forhandlede i Udvalget mellem 2den og 3dje Behandling. Forslaget om Hammershus vil jo, efter hvad den højtærede Minister udtalte, komme til at foreligge i en lidt anden Stikelse, og man kan saa komme til at tales nærmere ved derom.

Blyhne: Ja, da jeg bad om Ordet, var det i den Hensigt at udtale nogle Bemærkninger til de Udtalelser, der faldt fra den højtærede Indenrigsminister i hans Omtale af de grønlandste Forhold. Han førte et varmt og dygtigt Forsvar for det Forslag, hvorefter der her er Tale og røbede sin store Interesse for de grønlandste Anliggender. Men jeg kan ikke nægte, at jeg ikke følte mig fuldt overbevist ved hans Udtalelser, og jeg finder, at den ærede Ordfører for Finansudvalget har særdeles godt motiveret det Standpunkt, som Finansudvalget indtager. Da jeg altsaa i det væsentlige er enig med de Udtalelser, der faldt fra den ærede Ordfører, skal jeg kun tillade mig et Par ganske faa Bemærkninger. — Den første skulde da være den, som jeg anfører over for det ærede Medlem for Københavns 4de Valgtreds (Scharling) og det ærede Medlem for Storeheddinge (Sca-